

Het verhaal van mijn vader.

28-5-2020

Mijn vader is 83 jaar en woont sinds maart 2019 in een verzorgingshuis met een kleine setting (15 bewoners).

Daar is hij nog samen met mijn moeder naartoe verhuisd, maar moeder is in januari dit jaar plotseling overleden.

Na ruim 60 jaar samen was hij ineens alleen. Sinds de dood van moeder is mijn vader uit zijn doen en eenzaam. Hij mist mijn moeder verschrikkelijk. Daarom waren wij als familie vaak bij hem op bezoek. Om te praten maar ook om plannen te maken om hem mee te nemen in de rolstoel, als het voorjaar zou worden. Af en toe een uitje zou hem goed doen.

Maar Corona gooide onze plannen overhoophelaas, want 16 maart kwam de mededeling dat, vanwege Corona, wij als familie niet meer bij vader op bezoek mochten. Het gebouw ging op slot. En niet alleen mochten wij als familie niet meer naar binnen, vader mocht ook niet naar buiten. Dus niet meer samen met medebewoners eten in de huiskamer, niet meer naar de fysiotherapie, niet meer zijn wekelijkse fietsochtend met een vrijwilliger. Maar ook niet even met ons naar het graf van zijn vrouw.

Ineens was hij aangewezen op telefoon, beeldbellen en bezoeken vanaf de parkeerplaats. We hebben het zo goed als we konden geprobeerd. Andere telefoon gekocht en onze nummers onder sneltoetsen omdat zijn zicht erg slecht is. Beeldbellen snapt hij niet echt, denk niet dat hij ons ziet dus heeft het eigenlijk niet echt meerwaarde voor hem.....voor ons wel omdat wij hem dan wel even kunnen zien. En de bezoeken op de parkeerplaats zijn verre van privé. Het is allemaal zo anders dan even op visite gaan.

Wij waren dan ook heel blij dat we 8 mei een telefoontje kregen van de verzorging. Het verzorgingshuis was uitgekozen om als één van de 26 huizen mee te draaien in de pilot om weer bezoek toe te laten. Het is nog allemaal heel minimaal maar na 2 maanden mag ik als enige vaste bezoeker, 1x per week een uurtje weer naar binnen. Nog onder strikte regels, ik krijg een gezondheidscheck (inclusief temperatuur meten), moet een mondkapje dragen, moet 1,5 meter afstand houden van mijn vader, mag niet even een kopje thee drinken als ik bij hem ben. Maar het begin is eren, ondanks het afstandelijke karakter, ik zie dat mijn vader hiervan geniet.

Want al weet ik dat de verzorging er alles aan heeft gedaan, om het mijn vader en de andere bewoners naar hun zin te maken, het is niet hetzelfde als je familie op bezoek.